09/08/2023

Ο Μητροπολίτης Ζάμπιας για την παρακαταθήκη του μακαριστού Νιγηρίας κυρού Αλεξάνδρου

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Σε κλίμα συγκίνησης τελέστηκε σήμερα το πρωί μνημόσυνο στην Λουσάκα της Ζάμπιας με αφορμή τη συμπλήρωση των σαράντα ημερών από την εκδημία του Μητροπολίτη Νιγηρίας Αλεξάνδρου (30 Ιουνίου – 9 Αυγούστου 2023).

Της θείας Λειτουργίας προεξηρχε ο Σεβασμιότατος **Μητροπολίτης Ζάμπιας κ. Ιωαννης** και ο κλήρος της πρωτεύουσας. Ακολουθήσε Αρχιερατικό μνημόσυνο για την ανάπαυση του Μακαριστού Αρχιερέα, και ομιλία του κ. Ιωάννη για την προσφορά και την δράση του αειμνήστου στο **Πατριάρχειο Αλεξάνδρειας.**

Εκ μέρος των ιερέων ο Αρχιερατικός επίτροπος **π. Αρσένιος** μετέφερε λόγια καρδιάς του αφρικανικού κλήρου της Ζάμπιας στον πολύκλαυστο Αρχιερέα.

Ακολουθεί η φιόρα καρδιάς και οφειλόμενος φόρος τιμής στον Νιγηρίας Αλέξανδρο, σ' ένα εμβληματικό οραματιστή, στοχαστή και πραγματιστή της σύγχρονης ορθόδοξης ιεραποστολής στην Αφρική, του Μητροπολίτου Ζάμπιας κ.Ιωάννου:

Με την συμπλήρωση των τεσσαράκοντα ημερών από το φευγιό του αδελφού μας Αλεξάνδρου τελούμε, σύμφωνα με την αρχαία θεσμοθεσία των Πατέρων, μνημόσυνο για την ανάπαυση της ψυχής του στα χέρια του Θεού. Με την ευκαιρία, λοιπόν, ετούτη καταθέτω μερικές σκέψεις -φιόρα καρδιάς- για το μεγαλείο του ανδρός και το ύψος του Αρχιερέως, ίσως άγνωστα στους πολλούς.
Η πρόνοια του Θεού έκαμε τους δρόμους μας να συναντηθούν στην Ιερά Μονή Πεντέλης τότε πού ο νεαρός Γεώργιος Γιαννίρης εκτελούσε χρέη γραμματέως κι η αφεντιά μου, όντας φοιτητής της Θεολογίας και δόκιμος Μοναχός, υπηρετούσε στα Γραφεία της Ιεράς Μονής. Από την πρώτη στιγμή συνδεθήκαμε καρδιακά και στις ατελείωτες κουβέντες μας μοιραζόμαστε τα όνειρα και τις προσδοκίες για το μέλλον και, κυρίως, το κοινό μας όραμα να κατέβουμε μια μέρα στην μεγάλη

Ήπειρο της Αφρικής και να προσφέρουμε, με τις μικρές μας δυνάμεις, στην ιερή υπόθεση που λέγεται Ιεραποστολή. Στα κατοπινά χρόνια ο φέρελπις Γεώργιος θα μετονομαστεί σε Αλέξανδρο και θα πορευθεί στην Ν. Αφρική και ο γράφων, πέντε χρόνια αργότερα, θα ακολουθήσει για να γίνει κι αυτός εργάτης του θερισμού στο «Γεώργιον του Κυρίου» στην χώρα της Ζιμπάμπουε.

Τα καλοκαίρια συναντιόμαστε στο Πανηγύρι του Αφέντη του αγίου Διονυσίου στη Ζάκυνθο και ανανεώναμε έτσι τους ακατάλυτους δεσμούς της αδελφικής μας φιλίας και δίναμε τροφή στο κοινό μας όραμα, στην Ιεραποστολή• «τι να κάνουμε», «πώς να το κάνουμε», «με ποιους ανθρώπους» κι ένα σωρό μεγάλα ερωτήματα που απαιτούσαν επιτακτικά απαντήσεις, αλλά εμείς μικροί και ανεπαρκείς αδυνατούσαμε ν' απαντήσουμε. Πιο πολύ μάς βασάνιζε η έλλειψη έμψυχου δυναμικού, η λειψανδρία... Όμως, ο Κύριος το είχε προφητεύσει «Ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ», (Μτ. θ', 37-38). Κι έτσι δεν χάναμε την ελπίδα μας, αλλά η δέηση και η προσευχή εκείνες τις αυγουστιάτικες νύχτες της εορτής τους αγίου Διονυσίου γίνονταν πιο έντονη.

Πολλά θα είχε κανείς να γράψει για την παρακαταθήκη του Νιγηρίας Αλεξάνδρου. Πολλοί αδελφοί, άλλωστε, αυτές τις ημέρες κατέθεσαν τα άνθη της αγάπης τους για τον αδελφό μας Αλέξανδρο. Ας μου επιτραπεί να μεταφέρω κι εγώ, έσχατος πάντων, την προσωπική μου μαρτυρία για τον θεολογικό λόγο και την ρηξικέλευθη σκέψη του Νιγηρίας Αλεξάνδρου.

Ήταν το 2010, που ως μέλος πια της Αγίας και Ιεράς Συνόδου του Παλαιφάτου Πατριαρχείου Αλεξανδρείας, είχα την ευκαιρία και την ευλογία να αφουγκραστώ, εν Συνόδω, τη θεολογική σκέψη του Αλεξάνδρου, ο οποίος με παρρησία, χωρίς κοινοτοπίες, περιστροφές και παλινωδίες, με τόλμη αλλά και με διάκριση και λεπτούς χειρισμούς πρότεινε λύσεις και διετύπωνε προτάσεις για τα χρόνια και δυσεπίλυτα προβλήματα που ταλάνιζαν και ταλανίζουν το Πατριαρχείο μας.

Μερικά θέματα στα οποία ο μακαριστός Αλέξανδρος έθεσε, κυριολεκτικά, «τον δάκτυλο επί τον τύπον των ήλων», ήταν...:

– Η κατάρτιση, η μισθοδοσία και η ασφάλιση των Αφρικανών Ιερέων.

– Η εξωστρέφεια και το όραμα της Ιεραποστολής.

– Η προαγωγή του διαθρησκειακού διαλόγου με σκοπό την αλληλογνωριμία, την άμβλυνση των αντιθέσεων, την καταλλαγή και την ειρήνη.

– Η αναδιάρθρωση της θεσμικής και οργανωτικής δομής του Πατριαρχείου, με απόλυτο ασφαλώς σεβασμό στα ιεροκανονικά θέσμια, ούτως ώστε η μελέτη και επίλυση των θεμάτων και προβλημάτων να ανατίθεται σε ένα κεντρικό

Συντονιστικό όργανο, που θα περιλαμβάνει ειδικές θεματικές Επιτροπές, και όχι να αφήνεται η διαχείριση σ' ένα κατακερματισμένο και αλυσιτελή μηχανισμό.

– Η δημιουργία ενός ιδρύματος για τους γηραιούς Αρχιερείς και Ιερείς, το οποίο θα τους εξασφαλίζει αξιοπρεπή διαβίωση μετά την αποχώρηση από την ενεργό υπηρεσία, και ειρηνικά τέλη σ' ένα περιβάλλον αγάπης και θαλπωρής.

– Η δίκαιη διαχείριση και κατανομή των ναμάτων της «Ζωοδόχου Πηγής»...

Τέλος, ας μην λησμονήσουμε την στάση του Νιγηρίας Αλεξάνδρου στο θέμα της εισβολής του Πατριαρχείου Μόσχας στην δικαιοδοσία του Πατριαρχείου μας. Με στέρεη γνώση της ιστορίας και της κανονικής Παραδόσεως ο Αλέξανδρος δεν «μάσησε τα λόγια του», κατά το κοινώς λεγόμενο, αλλά βγήκε μπροστά με θάρρος και παρρησία να δώσει τις δέουσες απαντήσεις στην Εκκλησία της Μόσχας και να στηρίξει τον Πατριάρχη Θεόδωρο και το Πατριαρχείο μας. Αξίζει να μνημονεύσουμε τα όσα είπε με αφορμή τις αποφάσεις της Συνόδου του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας για την διακοπή της κοινωνίας με τον Μόσχας και την καθαίρεση του λαθροεισβολέα, δήθεν Εξάρχου, Μητροπολίτου Κλιν Λεωνίδα: «Ιστορική, δίκαιη, επιβεβλημένη και από καιρό αναμενόμενη απόφαση! Σήμερα γράφτηκε ιστορία. Με όποιο κόστος, θα κρατήσουμε τα θέσμια, τους κανόνες, την ανόθευτη πίστη της Εκκλησίας μας!». Αυτή ήταν η εκκλησιολογία και το εκκλησιολογικό και εκκλησιαστικό ήθος και βάθος του Νιγηρίας Αλεξάνδρου, για το οποίο θα πρέπει να γίνει ειδική και εμπεριστατωμένη μελέτη, κάποτε στο μέλλον.

Και βέβαια, δεν πρέπει να λησμονήσει κανείς την αγάπη, την αφοσίωση και το σεβασμό του μακαριστού Αλεξάνδρου στο Οικουμενικό Πατριαρχείο και στο πανσέβαστο Πρόσωπο του Οικουμενικού Πατριάρχη. Με κάθε ευκαιρία δήλωνε τα αισθήματά του αλλά και θεολογούσε για τα απαράγραπτα θυσιαστικά προνόμια και την πρωτεύθυνη διακονία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, σε αντίθεση με πολλούς ευεργετημένους αχαρίστους, οι οποίοι «Ἔστησαν τά τριάκοντα ἀργύρια τήν τιμήν τοῦ τετιμημένου»... Διότι, δεν μπορεί να κανείς να λέγει ότι είναι Ορθόδοξος και να μην αναγνωρίζει ότι η Μεγάλη Εκκλησία είναι ο πολυτιμότερος θησαυρός του γένους μας! Ας το καταλάβουμε αυτό επιτέλους...

Ο αείμνηστος αδελφός μας Νιγηρίας Αλέξανδρος μάς κατέλειπε μια ανεκτίμητη παρακαταθήκη, σαν συνέχεια της σκέψης και του πνεύματος του αοιδίμου μεγάλου οραματιστή Πατριάρχου Παρθενίου. Αν αυτήν την παρακαταθήκη και την κληρονομιά δεν την λάβουμε πολύ σοβαρά υπόψη μας, ίσως η παρουσία μας εδώ στην Αφρική κινδυνεύσει στο μέλλον...

Υ.Γ.: Υπήρχε σε τούτη την καταγραφή κι ένα καταληκτικό μέρος με τις τελευταίες σκέψεις του μακαριστού Αλέξανδρου από την επιθανάτια κλίνη του. Προς το παρόν

τις κρατώ φυλαγμένες καλά στην καρδιά και το μυαλό. Όταν οι συνθήκες ωριμάσουν και οι καιροί το απαιτήσουν θα δημοσιοποιηθούν.